

Asiat balanssissa Oli lempeä kesäkuinen ilta ja Aurinko lipui jo verkkaan kohti taivaanrantaa kullaten punallaan kaistaleen laituriiin kiinnitettyjen laivojen välissä kimaltelevaa Aurajoen pintaa. Jarmo istui alushoususillaan heidän Itäisellä rantakadulla, aivan Martinsillan kupeessa sijaitsevan asuntonsa parvekkeella ja tuijotti edessään avautuvaa näkymää. Hän ryysti tölkestä pitkän siemauksen lämmintä ja väljähtynyttä keskiolutta. Valkoisella muovipöydällä oli jo ennestään neljä tyhjää oluttölkkiä seuranaan tuhkakuppi ja aski punaista Marlboroa. Jarmon elämä näytti päällisin puolin olevan enimmäkseen mallillaan. Suuri osa kunniasta olisi tosin kuulunut hänen vaimolleen Leenalle, naiselle joka oli kaikkien heidän tuttaviansa mielestä hieman liian kaunis, hieman liian menestyvä ja hieman liian älykäs tuhlaamaan elämänsä Jarmo Mäkisen vaimona. Vaikka ei sitä toki kukaan ääneen tohtinut sanoa. Sitä paitsi Jarmo oli aina ollut aivan liian omahyväinen myöntääkseen asioiden todellisen laidan ja uskoi tosissaan heidän perheensä menestyksen olevan puhtaasti hänen omaa ansiotaan. Jarmon ja Leenan lisäksi Mäkisen perheeseen kuului kaksi kaunista ja lahjakasta lasta, tyttö ja poika. Samuli oli kolmentoista ja Janita kuudentoista. Ellei Jarmo olisi ollut lastensakin suhteen niin vahvasti oman itseriittoisuutensa pauloissa, olisi jopa hänen sangen vaatimattomilla hoksottimillaan saattanut huomata lasten varttuessa vuosien saatossa vanhemmiksi, että Janita ja Samuli olivat perineet puolet geeneistään joltakulta muulta kuin häneltä. Kenties Mikaelilta, siltä boheemilta maailmanmatkaajalta, joka oli asunut samassa talossa B-rapussa silloin, kun heidän oli vielä ollut pakko asua vanhassa kerrostalonrähjän neljännen kerroksen kaksiossa Aninkaistenkadulla. Mutta olivatpa heidän geeninsä peräisin keneltä hyvänsä, oli se kieltämättä kiistaton etu, jos lapset olivat perineet geeninsä joltakulta muulta kuin Jarmolta. Ainakin mikäli asiaa halusi tarkastella lasten näkökulmasta. Jarmo oli vastikään tullut miehen ikään ja täyttänyt viisikymmentä. Hänen ennestäänkin ohut ja vaalea sänkitukkansa oli jo vuosien ajan harventunut pääläeltä. Vuodet olivat myös yhdessä mukavuudenhalun kanssa kerryttäneet löysää, valkoista lihaa hänen vatsanseudulleen. Jarmo oli ammatiltaan myyntiedustaja ja ylpeä työstään. Työstään, josta hän sai jostain käsittämättömästä syystä palkkaa, joka oli reilusti ylimitoitettu suhteessa hänen panokseensa yrityksen menestyksessä. Jarmo kuului siihen kolmeenkymmeneen prosenttiin yhtiön edustajista, jotka tekivät vain kymmenen prosenttia firman tuloksesta. Siitä huolimatta hän sai samaa palkkaa kuin se kymmenen prosenttia työntekijöistä, joka yksinään vastasi lähes neljästäkymmenestä prosentista koko yrityksen myynnistä. Heillä huiteli nykyisin kieltämättä varsin hyvin, Jarmo ajatteli. Heillä oli varaa melkein uuteen Audiin ja mukavaan neljän huoneen ja keittiön asuntoon hyvällä paikalla aivan Aurajoen rannalla. Maisema oli upea ja ainoana haittapuolena olivat vain kesäaikaan viikonloppuisin joenrannassa aikaansa viettävät äänekkäät bilettäjä, joita Jarmo nimitti mölyapinoiksi, sekä kaupunkia halkovasta verkkaisesti virtaavasta joesta aina loppukesästä henkivä mädäntyneen löyhkä. Niin tapasi käydä etenkin helteisinä kesinä, ja tästä kesästä oli totta tosiaan tulossa vuosisadan kuumin, jos ennusmerkit pitäisivät lainkaan paikkansa. Mutta Jarmo sieti sekä öiset kannäjä, että heinäkuun alusta elokuun loppuun paskalta haisevan joen, sillä asiat olivat, kuten hän tapasi sanoa, mukavasti balanssissa. Paitsi etteivät asiat olleet ollenkaan niin mukavasti balanssissa. Eivät kaikki asiat, Jarmo ajatteli synkästi ja sytytti tupakan tuijottaen Aurajoen mastomerta. Tall Ship's Race oli tullut jälleen kerran kaupunkiin ja joki oli tulvillaan tervanhajuisia puulaivoja ja toinen toistaan komeampia valkokylkisiä fregatteja. Jarmo tosin tuskin erotti fregattia kalastuskuunarista, vaikka oli viettänyt lähes koko elämänsä rannikkoseudulla. Hän ei myöskään ollut milloinkaan piitannut suositusta kesätapahtumasta,

jota tultiin katsomaan pitkienkin matkojen päästä, sillä purjelaivojen täyttäessä Aurajoen myös joentörmät täyttyivät toinen toistaan ahneemmista helppoheikeistä ja kaupustelihoista. Heistä monet puhuivat vierasta kieltä eikä Jarmo liiemmin pitänyt ulkomaalaisista. Ulkomaalaisten mukana tuli vain ongelmia. Puhumattakaan siitä, että yöaikaan meno äityi äänekkääksi humalaisten juhlijoiden hoilottaessa joenrannassa ja kuseskellessa Martinsillan kaiteelta veteen. Jarmo tuijotti synkkänä punaisemmaksi käyvää taivaanrantaa. Jos ei nainen saatana saa tässä talossa kyrpää, niin jossain muualla kyllä saa! Leena oli huutanut sen hänelle päin naamaa kasvot kiukusta ja pettymyksestä vääristyneinä yritettyään ensin aikansa jälleen kerran turhaan taivutella Jarmoa petipuuhiin. Jarmo veti tupakasta pitkät henkoset. Ei hän taivuttelua olisi tarvinnut. Ei se siitä kiikastanut, etteikö Jarmo olisi halunnut, olihan Leenalla terävän päänsä lisäksi salilla treenattu perse. Olo oli kuin vanhalla jäniksellä: makea ja mehukas porkkana kyllä oli, mutta hampaat olivat jo aikaa sitten tippuneet. Ongelman ydin oli siinä, että Jarmon mieskunto oli vielä surkeammassa jamassa kuin hänen kaljuuntuva päälakensa, eikä hän ollut pystynyt kertomaan asiasta Leenalle. Tai kenellekään muullekaan sen puoleen. Ja nyt Leena oli uhannut jättää hänet, koska luuli, ettei Jarmo enää halunnut häntä. Tietysti Jarmo oli kuullut Viagrista. Mutta mitä hänen muka olisi pitänyt tehdä? Varata lääkärille aika ja vastailla puhelimeen vastaavan vastaanottoapulaisen kiusallisiin kysymyksiin, että kiitos vaan kysymästä, eipä tässä muuta vaivaa ole, mitä nyt kulli perkele roikkuu veltona kuin kuollut kastemato? Siihen hän ei alentuisi. Ei ikipäivänä. Jarmo tumpasi tupakan ja ryysti viimeisetkin oluenrippeet tölkinpohjalta. Hän röyhtäisi äänekkäästi ja astui sisälle asuntoon jättäen parvekkeen oven auki. Hän puki shortsit ja t-paidan ylleen ja veti vielä eteisessä vanhat ja kuluneet sandaalinsa jalkaansa. Sitten hän poistui asunnosta porraskäytävään ja paiskasi oven kiinni jäljessään niin, että Leena varmasti heräsi oven kolahdukseen. Jarmo maleksi päämäärättömästi väentungoksessa uusi oluttölkki kädessään pitkin Aurajoen länsirantaa. Kulkiessaan kohti joen suuta ja linnaa väkijoukko kävi vähitellen harvemmaksi ja myyntikojuja oli enää siellä täällä, kunnes näytti siltä, että viimeinenkin hätäisesti pystytetty pömpeli oli jäänyt hänen selkensä taa. Aurinko oli jo laskenut ja ilta käymässä viileämmäksi. Jarmo huomasi kävelleensä ajatuksiinsa vaipuneena jo lähes keskiaikaiselle linnalle asti. Äkkiä hänen huomionsa kiinnitti yksinäinen, keskellä öistä tyhjyyttä nököttävä kirjava myyntiteltiltä, jonka ovenpieleen pystytettyyn salkoon oli vedetty värikäs, afrikkalaiselta tai jamaikalaiselta näyttävä lippu. Pömpelin oviaukon yläpuolta koristi kulunut ja lohkeillut puukyltti, jossa luki käsin maalattuna Kaikellaisiin vaivohin. Jarmo tuhahti kirjoitusvirheelle. Taas joku ulkomaalainen, joka ei ollut vaivautunut edes opettelemaan suomea. Ehkä se oli kuitenkin ollut nimenomaan kyltin kömpelö kirjoitusvirhe, joka kiinnitti Jarmon huomion. Jarmo vilkaisi ympärilleen kuin varmistaakseen, ettei ketään ollut näkemässä ja astui sitten epäröiden lähemmäksi. ”Huhuu?” Jarmo huhui ja raotti varovasti oviverhoa kurkistaen sisälle hämyiseen telttaan. ”Käykää sisään, hyvä herra”, kärisevä ääni kehotti ja Jarmo teki työtä käskettyä. Ukon ääni oli kuiva kuin kiinni ruostunut laakeri. Teltassa oli lähes pimeää ja Jarmon täytyi antaa silmiensä sopeutua heikkoon valoon. Hän huomasi, että osa hämäryydestä oli peräisin koko teltan täyttävästä sinisestä, imelänhajuisesta savusta, jota tuprusi palavien suitsukkeiden lisäksi keskellä itämaisen näköisten mattojen verhoamaa lattiaa tyynyn päällä jalat ristissä istuvan pienen ja kuivakan äijänkäppänän vesipiipusta. Ukon ja vesipiipun lisäksi teltassa oli pieni pöytä ja suuri, kuluneen näköinen matka-arkku. Jarmo siristi silmiään ja yritti nähdä tarkemmin. Jessus, tyynynsä päällä nököttävän äijän täytyi olla ainakin satavuotias. Jarmo tunsu, kuinka häntä alkoi huimata ja Jarmo olisi voinut vaikka vanhoa, ettei se johtunut pelkästään niistä muutamasta oluesta, jotka hän oli illan mittaan imenyt sisuksiinsa. ”Käykään peremmälle ja istukaa alas”,

ukko kehotti narisevalla äänellään ja veti jälleen pitkät henkoset pulputtavasta vesipiipustaan. Jarmo epäröi mutisten, ettei hänen pitäisi, mutta painoi kuitenkin paksun takapuolensa tyynylle vastapäätä kummallista, kaapuun pukeutunutta ukkoa ja ähkäisi. "No, minkäslaista vaivaa herralla...?" ukko kysyi. "Ei tässä mitään", Jarmo mutisi katsellen varpaitaan ja likaisia sandaaleitaan. "No mutta tokihan teillä vaiva on", ukko narisi. "En minä tänne asti muuten olisi tänä iltana tullut. Niin että kakista ulos vaan. Ei minulla ole koko iltaa aikaa." Ukon ääneen oli hiipinyt astetta uhkaavampi sävy. Jossain toisessa tilanteessa, sellaisessa jossa hänen päänsä olisi ollut terävimmillään ja jossain muussa paikassa, jossa ei olisi ollut ilma sakeana äijän... siitä mitä se sitten olikin, mitä äijä poltteli piipussaan, Jarmo olisi saattanut kiinnittää huomiota ukon puheenparteen. Kuten myös siihen, että äijänkäppänä näytti leijuvan juuri ja juuri tyynynsä yläpuolella. Jarmon valtasi kummallinen tunne, aivan kuin hänenkin satakiloinen ruhonsa olisi irtautunut maapallon vetovoimasta. Tai hänen tajuntansa kohonnut suunnilleen parikymmentä senttiä hänen orastavan kaljunsä yläpuolelle. "No onhan mulla yksi pikkujuttu", Jarmo mutisi vaivautuneena. "Ylä- vai alapäässä?" ukko kysyi kumartuen eteenpäin päättään kallistaen ja jäi sitten tuijottamaan häntä pistävillä silmillään. "Alapäässä", Jarmo tunnusti vaivautuneesti. "Kulli perkele ei enää pelaa. Ei ole pelannut enää pariin vuoteen ja muija uhkasi lähteä." "Aijai", ukko sanoi ja veti taas henkoset vesipiipustaan. "Se onkin vakavampi juttu. Hyvin paljon vakavampi." Ukon täytyi huomata Jarmon pelästynyt ilme, sillä yhtäkkiä hän puhkesi kaakattavaan nauruun. "Äläpä turhia huoli, kyllä minulta siihenkin lääke löytyy", ukko hekotteli ja ponnisteli jaloilleen ryhmyiseen keppeinsä nojaten. "Näithän sinä kyltin. Kakellaisiin vaivohin." Jarmo pani merkille, että ukolla oli suorana seistessäänkin mittaa vain hieman toista metriä. Ukko vaappui teltan seinustalle ja kääntyi selin Jarmon alkaen penkoa suurta, kolhuisen näköistä matka-arkkuaan. "Odottakaahan hetkinen", ukko kaakatti ja alkoi heitellä tavaroita ulos arkustaan, kunnes äkkiä huudahti ja kohotti ilmaan pienen lasisen pilleripurkin. "Tässä!" Ukko julisti hengitys vinkuen ja Jarmolle tuli äkkiä hullu ajatus siitä, kuinka ukko saattaisi tukehtua, ellei saisi hyvin nopeasti uusia henkosia piipustaan. Äijä palasi vaivalloisesti tyynylleen ja tarttui piippuunsa. Jarmo ojensi kätensä kohti ukon kädessä olevaa pikkuruista purnukkaa. "Tsot", ukko varoitti tuijottaen Jarmon pienillä, mustilla silmillään ja veti purkin kauemmaksi yllättävän ketterästi. Ukon silmät olivat kuin kaksi pientä mustaa aukkoa. "Nämä ovat kuulkaa Kaikkien vaivojen pillereitä, näiden kanssa on syytä olla hyvin varovainen", ukko sanoi. "Taikuutta ei ole olemassakaan. Sinun täytyy muistaa, että joka kerta kun jollekin annetaan, samalla häneltä myös otetaan. Maailmaa ei voi venyttää niin kuin kuminauhaa, tiedä se. Tasapainoa ei voi rikkoa kukaan, en edes minä. Ymmärrätkö?" "Y... ymmärrän", Jarmo vastasi vaikkei ollut ymmärtänyt sanaakaan ukkelin horinoista. "Tasapainoa ei voi rikkoa", ukko muistutti sormeaan heristäen ja ojensi sitten purkkia kohti Jarmon. Jarmo epäröi hetken, ennen kuin otti purkin vastaan. Purkin kylkeen oli kirjoitettu samalla kömpelöllä käsialalla sama teksti, Kaikellaisiin vaivohin, kuin ovenpielessä olevaan kylttiin. Jopa kirjoitusvirheet olivat samoja. "Yksi pilleri yhteen vaivaan illalla ennen nukkumaanmenoa. Ei enempää eikä vähempää", ukko varoitti sormeaan heristäen. "Muistakaa, ettei koskaan enempää." Ukko jäi tuijottamaan Jarmon jälleen läpitunkevilla silmillään varmistaakseen sanojensa menneen perille. "Joo", Jarmo mutisi pää edelleen savusta ja oluesta pöhnäisenä. Äkkiä hän jäykistyi muistaessaan, että oli kuluttanut viimeisetkin kotoaan mukanaan ottamansa rahat kaljatölkkiin. Ja ukolla tuskin oli korttihöylää teltassaan. "Minulla ei ole rahaa..." Jarmo sopersi epätoivon nostaessa rumaa päätään ja puristi ruskeaa lasipurkkia mustasukkaisesti kädessään. Hän ei luopuisi siitä, ei mistään hinnasta. "Sopiiko, että te odotatte täällä ja minä käyn hakemassa kotoa rahaa?" Jarmo ehdotti peläten, että ukko kieltäytyisi hänen tarjouksestaan. "Ette te rahaa tarvitse", ukko nauraakaakatti. Hänen naurussaan oli uusi,

ilkeämpi sävy, mutta Jarmo oli päättänyt olla välittämättä siitä. ”En minä rahaa tarvitse. Sanokaapa, mitä minä teidän rahoillanne tekisin?” Ukko jäi jälleen tuijottamaan Jarmoa silmillään, joissa näkyi välähdys jostain pahaenteisesta. Jarmo ei osannut sanoa, mitä ukko voisi tehdä hänen rahoillaan, mutta puristi edelleen purnukkaa tiukasti kädessään. ”Jospas tehtäisiin niin kuin herrasmiehet”, ukko ehdotti ja katsoi häneen viekkaasti. ”Sinä saat purkin ja sitten kun me seuraavan kerran tapaamme, ja usko pois, me kyllä tapaamme, sinä teet minulle palveluksen.” Ukko veti jälleen henkoset vesipiipusta ja jatkoi äkkiä rauhoittlevampaan sävyyn huomattuaan Jarmon säikähtäneen ilmeen. ”Ihan pienen palveluksen vain. Siis tietenkin vain, jos pillerit ovat auttaneet siihen vaivaan, mihin niitä olette ottanut. Minä olen rehellinen liikemies.” Jarmo harkitsi tarjousta ja tunsu pirun nostavan päätään sisällään. Pillereistä tuskin olisi mitään hyötyä ja vaikka olisikin, niin kertoisiko hän siitä muka ikinä tuolle kahelille ukolle? Ei takuulla. Hän saisi pillerit, ja vieläpä ilmaiseksi. Sitä paitsi hän tuskin enää ikinä tapaisi edes koko äijää, Tall Ship’s Race päättyisi parin päivän kuluttua ja ukko jatkaisi matkaansa laivojen vanavedessä kohti seuraavaa satamakaupunkia muiden kaupustelijoiden mukana. ”Olkoon menneeksi”, Jarmo myöntyi yrittäen kätkeä vahingoniloisen voitonriemunsa ukon terävältä katseelta. ”Kättä päälle”, äijä sanoi vakavana ja Jarmo tarttui ukon kuivaan ja kippuraiseen käteen. Äijän kädenpuristus oli yllättävän voimakas ja jämäkkä ja hetken Jarmosta näytti siltä, että joko hän itse kutistui kokoon tai sitten ukko kasvoi ja kasvoi hänen edessään. Kun Jarmo siristi silmiään katsoakseen tarkemmin, äijä oli jälleen yhtä pieni ja vaivaisen näköinen kuin aikaisemminkin. Ehkä hän oli vain nähnyt harhoja vedettyään henkeensä sitä kitkeräanimelältä haisevaa sinistä savua, jota ukko niin innokkaasti pössytteli vesipiipustaan. Seuraava muistikuva Jarmolla oli, että hän seisoj omassa makuuhuoneessaan alastomana sänkyssä vieressä pidellen pientä pilleripurkkia kädessään ja katsellen Leenan nukkuvaa hahmoa. Jarmo käänteli purkkia kädessään ja tuhahti etiketin lapselliselle kirjoitusvirheelle. Joku kaupustelija oli onnistunut myymään ne hänelle ja paljonko hän olikaan tullut maksaneeksi niistä sille huijarille? Jarmo rypisti otsaansa, mutta ei kyennyt muistamaan. No, tuskinpa niistä haittaakaan olisi, hän ajatteli happamasti, kiersi purkin kannen auki ja ravisti kaksi pientä, pyöreää pilleriä kämmenelleen. Äkkiä hän pysähtyi ja jäi tuijottamaan punakalla kämmenellään lepääviä pillereitä. Eikös vain ukko ollutkin sanonut, että yksi pilleri per vaiva illalla nukkumaan mennessä? Joopajoo, Jarmo mutisi, heitti pillerit suuhunsa huuhdellen ne alas vesitilkalla ja kävi sitten nukkumaan omalle puolelleen sänkyä. Jarmo havahtui hereille ja tajusi hitaasti istuvansa kylpyammeessa kalsarit jalassaan. Amme oli selvästi hänen oma kylpyammeensa, mutta kaikki muu näytti olevan vinksallaan. Ammeen pohjalla lillui muutama sentti vettä ja vedessä uiskenteli naurettava keltainen kylpyankka. Kylpyammeen reunalla olivat pienen pilleripurkin seurana hänen tupakkansa ja aski tulitikkuja. Kaikkein hulluinta kuitenkin oli, että kylpyammeen laitaan, siihen samaan paikkaan, missä kromattu vesihana oli sijainnut vielä eilisiltana, oli pultattu kiinni vanha ja ruosteinen Evinrude –perämoottori. Kaiken kukkuraksi näytti siltä, että koko komeus kellui keskellä Atlantin valtamerä. Jarmo pälyili ympärilleen ja hänen krapulaiset aivonsa alkoivat muodostaa piinaavan hitaasti epämääräistä kuvaa hänen hankalasta tilanteestaan. Näkyvissä ei ollut ainoatakaan maakaistaletta. Ei saaren saarta. Ei laivaa. Ei edes taivaan sinessä kaartelevaa lokkia. Pelkkää peilityyntä merenpintaa silmäkantamattomiin. Jarmo yritti muodostaa krapulaisessa päässään jonkinlaista kuvaa, miten helvetissä hän oli sinne joutunut. Oliko hän mennyt illalla humalassa jonkin purjelaivan kyytiin ja hänen sammuttuaan laivan miehistö oli päättänyt pitää hauskaa hänen kustannuksellaan laittamalla hänet ajelehtimaan avomerelle kylpyammeessa kalsarit jalassaan ja kumiankka seuranaan? Äkkiä Jarmo muisti, kuinka he olivat illalla riidelleet Leenan kanssa.

Leenan ajattelemisen sai jonkin kuolleeksi uskotun osoittamaan elämän merkkejä hänen jalkovälissään. Jarmo katsoi alaspäin ja huomasi komean seisokin kusenpolttamisissa bokserieissaan. Käsi jännityksestä vapisten hän tarttui kylpyammeen laidalla olevaan pilleripurkkiin ja luki etiketin: Kaikellaisiin vaivohin. Saman tien Jarmo muisti kaiken. Omituisen värikkään teltan Turunlinnan edustalla ja teltassa tapaamansa kummallisen, ikivanhan ukonkääppänän vesipiippuineen ja matka-arkkuineen. Jarmo vilkaisi bokserieitaan koristavaa telttaa uudemman kerran ja kääntyi jälleen tuijottamaan pientä, lasista pilleripurkkia. Ne saatanat tehosivat, Jarmo ajatteli samaan aikaan toivon ja pelon sekaisen tunteen vallassa. Hän tunsu itsensä elinvoimaisemmaksi kuin vuosiin ja kaiken kukkuraksi hänellä seiso i kuin nuoruutensa parhaimpina päivinä. Äkkiä Jarmo muisti jotain muutakin. Eikös ukko vain ollutkin höpissyt jotain jostain tasapainon rikkomisesta? Äijän höpinöissä ei ollut silloin tuntunut olevan järjen hiventäkään ja Jarmo oli enemmän kuin auliisti laittanut ukon horinat äijän poltteleman vesipiipun piikkiin. Mitä enemmän Jarmo ajatteli asiaa, sitä varmemmaksi hän tuli siitä, että ukon pillereiden takia hänen erektiovaivansa olivat tiessään, mutta sillä hinnalla, että hän istui kiikkerässä kylpyammeessa keskellä aavaa valtamerta. Tasapainoa ei voinut rikkoa. Samalla kun annetaan, myös otetaan. Eikös vain äijä ollutkin höpissyt jotain sellaista? ”PERKELE!” Jarmo huusi ja paiskasi pilleripurkin mereen. Purkki rikkoi peilityynen merenpinnan sukeltaen syvyyksiin, kunnes hetkeä myöhemmin ponnahti takaisin pinnalle. Jarmo tuijotti keskellä laajenevia renkaita kelluvaa pientä purkkia. Äkkiä hän oivalsi, että jos pillerit kerran olivat tuoneet hänet sinne, niin yhtä hyvin ne voisivat myös auttaa hänet rannalle. Vai voisivatko? Jarmo ei tiennyt, mutta tilanne näytti toivottomalta ja vaihtoehdot olivat kieltämättä vähissä. Jarmo alkoi meloa vettä käsillään paniikin vallassa niin, että melkein onnistui kaatamaan kiikkerän kylpyammeensa, joka oli alkanut jostain syystä tuntua jo kotoisalta. Aikansa kauhottuaan Jarmon onnistui kuin onnistuikin kurkottaa purkki merestä. Hän pyyhki hikeä otsaltaan ja katsoi purkkia taivasta vasten. Purkinpohjalla totta tosiaan oli vielä monta pilleriä jäljellä. Jarmo kiersi kannen auki ja ravisti kaksi pientä ja valkoista pilleriä kämmenelleen ja oli jo heittämässä pillerit suuhunsa, kunnes äkkiä pysähtyi otsaansa rypistäen. Montako pilleriä hän olikaan ottanut illalla? Hän oli melkein varma, että ukko oli käskenyt ottaa vain yhden, mutta oliko hän totellut ukkoa ja ottanut yhden vaiko sittenkin kaksi? Jarmo ei muistanut, mutta hän epäili, että tieto olisi tärkeä. Jos hän oli ottanut illalla kaksi pilleriä ja ottaisi nyt vain yhden, hän saattaisi joutua entistä pahempaan liemeen. Äkkiä toinenkin ajatus juolahti hänen mieleensä. Menettäisikö hän kuin ihmeen kaupalla palanneen mieskuntonsa, jos ottaisi pillerin päästäkseen täältä pois? Nyt on kerrankin syytä fundeerata ja kunnolla, ennen kuin tulee tehneeksi mitään typerää, Jarmo ajatteli, tipautti pillerit takaisin purkkiin ja laittoi tupakaksi. Hän teki pikaisen inventaarion. Kylpyammeessa oli pilleripurkin lisäksi aski tupakkaa ja tulitikkuja, naurettava keltainen kumiankka ja perämoottori. Plus hänen jalassaan olevat kalsarit. Äkkiä Jarmon ilme kirkastui. Perämoottori! Jarmo tarttui vanhan Evinruden käynnistysnaruun, veti löysät pois ja kiskaisi kokeeksi. Moottori kurnutti ja yskäisi muutaman kerran sylkäisten sakean savupilven sisuksistaan kunnes sammui. Jarmo kiskaisi narusta uudemman kerran perkelettä apuun huutaen. Kolmannella yrityksellä moottori äkkiä pärähti käyntiin ja Jarmo oli kellahtaa kumoon kylpyammeensa pohjalle. Jarmo istui jollansa pohjalle ja hieroi itselleen niin mukavan asennon kuin ahtaan kylpyammeen pohjalla vain kykeni ja sytytti uuden tupakan. Nyt hänen olisi vielä päätettävä, minkä suunnan ottaisi. Amerikkaan ehkä? Ajatus tuntui hyvältä. Aurinko ei ollut kovin korkealla ja niinpä Jarmo oletti, että oli oltava vielä aamu. Hän määrittä suunnan pilvettömällä taivaalla paistavasta auringosta ja tarttui perämoottorin kaasukahvaan, käänsi uljaan purtensa keulan kohti länttä ja lisäsi hieman kaasua.